

Preguntes i més preguntes

written by Pere Grau i Rovira | 25 d'abril de 2022

Amics lectors, perdoneu que jo també parli del Catalangate, ara que tots els mitjans catalans en van plens (ja sabem que per als espanyols no ha passat res digne de menció). Però no repetiré aquí moltes coses amb les quals gent més idònia que jo ja han demostrat que Espanya no és una democràcia defectuosa, sinó que senzillament ja no és cap democràcia. No, això en realitat ja no ens hauria de venir de nou. El que em sulfura i desespera és veure la decebedora reacció de la major part de la classe política catalana a l'interior. I dins del meu pobre cervell es multipliquen les preguntes.

¿Per què diu Oriol Junqueras una cosa tan banal i tan innecessària com que la porta del diàleg ha de continuar oberta? Que els catalans la tenim sempre oberta ho hem demostrat sempre. És l'altra banda qui la té sempre tancada i només fa servir la cèlebre "taula de diàleg" per deixar en ridícul la Generalitat i demostrar el poc respecte que li mereix.

¿Per què el govern de la Generalitat i els partits de la majoria parlamentària no fan el que caldria perquè a Madrid aquesta manca de respecte se li indigesti? I amb això vull dir FETS, no solament protestes verbals que els manaires espanyols es passen pel folre.

¿Quin sentit té parlar de "congelar" les relacions si les conselleries segueixen les seves relacions amb els ministeris espanyols com si tot fos el més normal del món?

¿Per què els partits independentistes no donen un cop de puny al damunt la taula que se senti des dels antípodes? ¿I per què contràriament a les Corts espanyoles encara donen el seu vot sense cap contrapartida clara, sense que almenys intentin així que s'obri una investigació a fons (que a Madrid ningú no vol)

fins que caiguin uns quants caps (i no solament càrrecs intermedis), i així recuperar almenys una petita part d'aquest respecte que tan matusserament han perdut?

¿Per què aquesta por de desestabilitzar un govern "d'esquerres" i que vingui el papus d'un de PP/Vox, si amb aquest ("d'esquerres"?) també és possible un escàndol d'aquestes proporcions, si amb aquest segueix la repressió, mentre de cara a fora fa veure que vol dialogar seriosament amb els catalans?

¿Per què no es diu ben clarament que si en Pere Aragonès va a Madrid a parlar de l'escàndol amb Pedro Sánchez i es troba que aquest sense fer cas d'aquest termini se'n va a Kíiv a fer-se una foto amb Zelenski (que és cosa que queda molt més maca que no pas l'empipament de parlar amb Aragonès) és un afront que no pot quedar sense conseqüències palpables?

L'amable lector pot afegir segurament més preguntes a les que he exposat. A mi se m'acaben les ganes de fer-ne més i em queda el regust amarg de pensar que amb aquest panorama, a la meva edat i per culpa de molts polítics catalans, ja no podré veure la independència del nostre país.

L'esperança encara resideix a l'exili i en la persistència del poble, però (sense descartar sorpreses possibles, perquè no es pot dir mai *mai*) aquest camí és més llarg que el que tants havíem somniat. I mentrestant no tergiversem els fets. Diem pa al pa i vi al vi i no anomenem independentistes a tots els homes i dones de poca fe que ho diuen però no hi creuen.